

MÚLT 1:
CSAK MÉG EGY TEREMTÉS

1.

Annyi történet kezdődik ébredéssel! Disra Senkovi évtizedekkel korábban merült álomba. Otthon nagyjából egy emberöltő telt el, amióta a férfi szunnyadt; öntudatlan teste számára csupán az emberöltő töredéke, mert a fény közeli sebesség által a relativitási gradiens lenyomta az eltelt időtartamot. Számára szinte nem is létezett az idő, nem létezett semmi más, csak a hidegaltató kamra öntudatlansága. Valaha még tudták, hogyan kell megalkotni ezeket a szerkezeteket.

Senkovi megválasztotta az ébredése módját. A kollégái egy része – akikről úgy vélte, kevés képzelőerővel áldotta meg őket a természet – hagyta, hogy fontos, küldetésükhöz kapcsolódó adatok, otthoni hírek és hajóadatok áramoljanak elméjükbe, így információkkal telve pattanhattak ki a hidegaltatásból, és már ugorhattak is oda a munkaállomásaikhoz, hogy minél előbb hozzálassanak a teendőikhez. Nevetségesnek tűnt ez a sietség, tekintve, hogy az előttük álló feladatok teljesítéséhez évtizedekre volt szükség. Senkovit többnyire nem nyűgözték le túlságosan a kollégái.

Ő paradox módon inkább egy álommal ébresztette fel magát.

A Korall-tenger meleg és tiszta vizében lebegett, még ha az már jóval az ő születése előtt sem leledzett ilyen szűzies állapotban. A napsugarak a zafír árnyalataiban szétszóródva szűrődtek át a vízen. Disra alatt ott húzódott a Nagy-korallzátony

feltételezetten lehető legjobb rekonstrukciója a maga sokszínű kitüremkedéseivel, vöröseivel, liláival és zöldjeivel, ameddig a szem ellátott, akár egy földön kívüli város. Az élet lüktető mozgással örvénylett a korallnagyváros körül; úszott, megriadt, lebegett, sodródott és mászott. Disra óvatosan megfordult, a félálomban és félig öntudatánál lévő teremtő jótékony pillantását vetette alkotására, így átélhette a látvány örömét anélkül, hogy éreznie kellett volna a fájdalmat az eredeti zátony pusztulása miatt.

Végül egyik különleges barátja jelezte érkezését; képlékeny testével kinyomakodott egy kövek közti hasadékból, és óvatosan hullámozva elindult Disra felé. Rámeredő, emberihez hasonló és egyben attól különböző szemében az a fajta természetes bölcsesség csillogott, amely egyébiránt csak a baglyoknak adatott meg. A lény – a polip nemét nem lehetett túl könnyen meghatározni ebben a megjelenési formában – kinyújtotta felé egyik karját, mint Ádám a teremtéskor, és a férfi hagyta odasodródni a saját kezét, hogy elfogadja a felkínált érintést.

Jó álmom volt. Ő maga programozta be, összetett mentális stimulációt hozott létre, ami bizonyos emlékekből táplálkozva felépített egy félig újszerű élményt. Álomszerű maradt, valótlan, de pont ezt akarta, úgyhogy rendben volt így. Komoly találmányt bevetve kellett feltörnie a hajó rendszerét, hogy mindez lehetséges legyen, mivel a tengeri élővilággal való találkozás nem igazán szerepelt az ébresztési szekvenciák menüjében. A nehéz rész nem a neurális szekvencia beillesztése volt a hajó adatbázisába, hanem hogy kitörölje onnan a belepiszkálás nyomait. Persze addigra már számos alkalommal járt a küldetésrendszerben anélkül, hogy bárki észrevette volna. Senkovi arra a következtetésre jutott, hogy a Terraformálási Kezdeményezés otthon még alig-alig volt levédve digitálisan, és tétován vállat

vonva folytatta a babrálást a rendszerrel. Végül is mi lehetett a legrosszabb, ami történhetett?

A küldetési protokollok virtuális architektúrájában tett utazásai közepette Disra Senkovinak szembe kellett találnia Disra Senkovival is, vagy legalábbis a névhez tartozó legénységi profillal és értékeléssel. Bár az egész legénység kivételes technikai szakértelemmel volt felvértezve, Senkovi szívesen belepillantott volna a személyes értékelésébe. Egy ilyen több évtizedig elnyúló küldetésben mindig rejlett két sarkalatos pont, amelyek ellenkező irányba tartottak. Az egyik ahhoz kapcsolódott, mennyire képesek a legénység tagjai hosszabb elszigeteltségben is hatékonyan dolgozni, és hogyan tűrik, hogy elválasztják őket az emberiség nagy egészétől, akárcsak az emberi történelem normál menetétől. Ebben a férfi kifejezetten remekelt. A másik arra vonatkozott, hogyan tud valaki szűk helyen együttműködni más emberi lényekkel, akik elől egyáltalán nincs hová menekülni, és Senkovi kelleetlenül fogadta el, hogy emiatt majdnem visszautasították a jelentkezését. Barátságos és nyitott személyiségnek tartotta magát. Kilencéves kora óta dolgozott pszeudo-intelligenciák felépítésén, hogy beszélgesse velük, és otthon talán a legénység minden más tagjánál több kisállatot tartott. Mi mutathatná jobban, mennyire szerető és melegszívű ember? Tizenkilenc akváriuma volt, közülük három akkora, hogy akár búvárkodhatott volna is bennük. A lakóik közül pedig sokat tekintett személyes jó barátjának. Hogyan tarthatta bárki antiszociálisnak, nem is említve a többi bántó és igazságtalan megjegyzést?

Persze nem vehette túlságosan komolyan a dolgot, hiszen azok a megjegyzések az emberi barátokra vonatkoztak, az a terület pedig valóban nem tartozott az erősségei közé. Azért néhány barátot mégis talált, és hatékonynak számított feladatközpontú

környezetben, ahol mindenki a közös célra összpontosított. Szabadidőben pedig, ha nem is ő volt a társaság középpontja, legalább nem lépett rá mások tyúkszemére. És szerény véleménye szerint nem létezett még egy olyan emberi lény a világegyetemben, aki úgy élvezte volna a vicceket, mint ő – csak éppen mások nem találták ezeket annyira szórakoztatónak.

Mindenesetre a közösséggel kapcsolatos ártalmatlan hozzáállása szakértelmével együtt elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy bekerüljön a legénységbe, majd az értékelések és számítógépes szubrutinok bizonyos kombinációja a terraformáló csapat élére helyezte, egy pozícióval a főparancsnok alá, mert ha már van egy enyhén háborodott zseni a csapatban, akkor inkább kormányozzon, mintsem evezzen. Ezt konkrétan a pszichológus mondta, amikor javaslatot tett a kinevezésére, és Senkovi – aki természetesen ezt az iratot is elolvasta – féltve őrzött kincsként, hatalmas bókként tekintett a megjegyzésre.

Lassan fel kellett ébrednie. Virtuális teste megfeszült a valóltan óceánban, de a csáp vége nem érte el ujjai hegyét. Kedvelt háziállatai is rég elpusztultak már a több mint harminc fényévnnyi távolságban lévő Földön.

Disra Senkovi kinyitotta a szemét. Tudatában volt, hogy üdvözült mosolya átszivárgott álmából, és még mindig az arcán ült. Frissnek érezte magát, indulhatott a nap! Gyorsan kikérdezte a hajó rendszerét, hogy meggyőződjön az érkezési pont helyességéről, ami egyben azt is jelentette, hogy véget ért hosszú és hideg utazásuk, már a lassításon is túl voltak. Senkovi felült, nyújtózkodott egyet (inkább a forma kedvéért, mintsem szükségletként, de már hozzászokott, hogy azért tegyen mindenfélét, mert *az emberek ezt szokták csinálni*, és ő így megtéveszthette társai érzékeit). Nem maradt egyedül az alvókamrában, de nem is vette körül éber kollégái nyüzsgése. Bemutatójának

valójában csupán egyszemélyes közönsége akadt: Yusuf Baltiel, a főparancsnok.

– Főnök! – köszöntötte Senkovi. Aggasztónak találta az ismerethiányt, hogy Baltiel miért figyel az ébredését. A maga részéről Disra szerette ismerni az okokat és okozatokat, és elég okos volt hozzá, hogy általában véve ne ériék meglepetések. Ismét kikérdezte a hajót, és azt találta, hogy az adatok egy része embargó alá került, elzárták őket előle, pontosabban Baltiel kivételével mindenki más elől. *Ez nem tűnik biztatónak.*

– Másodvéleményre van szükségem – szólalt meg Baltiel.

– Hadd találgassak! Nincs ott a bolygó? – A vicc még a legelső exoszondák idejéből származott, és onnan eredt, hogy az adatok helyenként Föld-típusú bolygóra utaltak, ám valójában csak a különféle tényezők és indikátorok együttese vezetett erre a következtetésre. Végül természetesen kilőttek egy szondát, ami sokkal gyorsabban haladhatott, mint az embereket szállító hajók, leellenőrizte a terraformálandó bolygót, és jelentést tett. Mert ugye nem küldhettek ki embereket az űrbe holmi megérzések és bizonyíték nélküli következtetések alapján. Maga Senkovi sem szívesen fordult volna vissza, hogy hazamenjen.

– Van bolygó. – Senkovi csak ekkor vette észre, hogy a főparancsnok mennyire feszült, holott általában tökéletesen és teljes mértékben uralkodott magán. Ezúttal szinte remegett, mint a megpendített húr. – Van bolygó – ismételte meg –, de probléma is van. Egyelőre nem kürtölném szét, de túl nagy ahhoz, hogy egyedül döntsek. Szeretném, ha megnézné.

Az embargó miatt – amit Senkovi egyébként egészen gyerekes eljárásnak tartott – konkrétan oda kellett menniük a főparancsnokságra, hogy megnézzék azt a *dolgot*, ami annyira feszültté tette Baltielt. Mindenki más békésen lejegelt állapotban volt

még. Egyébként is, kit lehetett volna még kiolvasztani egy ilyen titkos művelethez? Senkovi egyfolytában lekérdezéseket dobált a számítógépnek, hogy megtudja, mit tehet meg a rendszerben, és mit nem, mert a gép nem tudta megmondani, mit zártak el előle, amíg rá nem talált, és meg nem kapta a hibaüzenetet. Maga a gyaloglás egyik helyről a másikra szintén olyasmi volt, amit Senkovi szerint a közeljövőben el kellene hagynia az emberiségnek, ráadásul a rotációs gravitáció okozott némi gondot a lábának, úgyhogy össze-összecsukló térdekkel csámpázott a legénységi gyűrűn végigmenetelő Baltiel után. Közben kellett lenni nyugtázta aényt, hogy a főparancsnok a hazafelé irányuló adásvételt is lezárta, annak ellenére, hogy ha bárki sürgősen segítséget kérne, azt legfeljebb harminc év múlva hallották volna meg a Földön, plusz ugyanennyi, mire küldenek valakit. Senkovi feltehetőleg nem tudta volna ennyi ideig visszatartani a főnökét, ha az ellene fordul. Talán harminc másodpercig sem.

– Főnök! Egyszerűen el is mondhatnád – panaszkodott a főparancsnok hátának.

Baltiel megállt, megfordult. Egyfajta hév költözött a tekintetébe, amitől Senkovi majdnem összerándult. *Megtalálta Istent*, gondolta, ami egyenlő volt a „nagyon nem jó” kategóriával, főként az otthonról érkezett legutóbbi hírek tekintetében. Menet közben a férfi nagyjából átfutotta a frissítéseket – természetesen mindegyiket évtizedekkel korábban küldték, de úgy tűnt, a Földön komoly válságot okozott valamiféle antitudományos terrorizmus. *Ember! Még jó, hogy az űrben vagyunk!*

– Azt akarom, hogy lássa. – Nem csak a rejtélyeskedés kedvéért titkolózott. Baltielen látszott, hogy készül a nagy felfedezés közzétételére, és az is látszott, hogy elbaltázta.

Száz újabb gumiláblépés után megérkeztek a főparancsnokságra, ahol a naprendszer és a bolygók adatai nagy képernyőkre

íródtak ki, illetve a számítógép a célnaprendszert is megjelenítette vizuálisan, ahová végül megérkeztek. Tess 834-nek nevezték el az után a Föld körüli pályán keringő műhold után, amelyik először kiszúrta a nagy feketeségben.

Senkovi a nagyobb dolgokkal kezdte, például meggyőződött róla, hogy a csillag nem akar nóvává változni, zavarokat és hiányokat keresett a Tess 834b, c és d, azaz a három gázóriás között, amelyek a virtuális planetárium derekát képezték, és azzal érdemelték ki az ábécé első betűit, hogy a tömegük miatt először őket azonosították a földi eszközökkel. Kettő közülük alig maradt el méretben a Jupitertől, és az egyik még valamivel nagyobb is volt nála. *Szép kis meteorpajzs a belső világainknak*, gondolta Senkovi. Az e és az f kintebb lebegett, két jeges sziklaszörnyként járták magányos útjukat olyan távolságban, hogy onnan még a rendszer napja is csupán a többi csillag egyikének látszott. A belső világokból is három volt; az egyik szinte a csillag atmoszférájának felső rétegeiben gurult körbe, a másik kettő egymáshoz közel keringett nagyjából a lakható zónában, de úgy különböztek egymástól, ahogy csak testvérek különbözhetnek. Senkovi még több adatot kért le, tovább kereste a problémát. A páros külső tagja, a Tess 834g kicsivel kisebb volt, mint a Föld, és jegesfehéren csillogott üvegházhatású gázokkal teli, gyér atmoszféráján keresztül. Bármennyi hőt is kapott, az lepattant róla, és szertefoszlott az űrben; lakható övezet ide vagy oda, bárkinek a zabkásája hamar ehetetlenné fagyott volna a felszínen, kivéve talán az egyenlítő környékén és a tomboló nyár közepén. A másik, a küldetésük célpontja a Tess 834h volt, egy a Földnél melegebb és valamivel nagyobb bolygó fülledt atmoszférával, amely hajlamos volt magában tartani a kapott hőt, mintha féltékenyen begyűjtötte volna napja adományait. Hold is keringett körülötte, elég nagy ahhoz, hogy a gravitációja

árapályokat okozzon, és stabilan tartsa a forgástengelyét, ráadásul már az első letapogatások kimutatták rajta az emberi élet szempontjából hasznosnak számító elemek java részét. Mindent egybevetve jó partinak tűnt az emberi betelepüléshez, ha egyszer szabadon eresztették rajta a terraformálókat. Egészen minimális gonddal kialakíthattak rajta egy működőképes ökológiát, és egy nap talán olyan emberek is megközelíthetik, akik végül laknak majd rajta. Máskülönben az az őrült Kern megy majd oda, és kimondhatatlan dolgokat művel vele a tudomány nevében. A terraformáló csapatok közül sokan csalódtak dicső vezetőjükben és bajnokukban, Avrana Kernben, mert mint kiderült, a nő elsődleges elképzelései egyáltalán nincsenek összhangban a küldetés céljaival. Senkovi főleg azért nem kedvelte, mert Kern megtehetette mindazokat a szórakoztató dolgokat, amelyeket ő is szeretett volna.

– Minden jónak... – *látszik*, akarta mondani, de ha már itt tartunk, túlságosan is rendben lévőnek tűnt minden. A Tess 834h légkörének oxigéntartalma még magasabb is volt, mint amire számítottak. – Egyébként... Mi is ez...?

– Ez a legutóbbi felmérések egyike – közölte mögötte Baltiel. Addigra már fókuszáltan nézelődtek. Feladták, hogy azt a másik dolgot keressék, azt a balmezős dolgot. *Az igazi dolgot*. Nem mondta ki, de Senkovi kihallotta a gondolat árnyát a férfi szavai mögül.

Maga a hajó is végzett felméréseket, miközben megközelítette a Tess 834-rendszert, mi több, a berendezései jóval fejlettebbek voltak, mint a régi exoszondáké, így sokkal részletesebb képet rajzolhatott fel az utasai előtt álló terraformálási kihíváshoz. Maga a hajó persze nem pislogott meglepetten az adatokra, nem gondolt rá, hogy esetleg nagy felfedezést tett. Akárcsak az exoszondák, a hajó is csak azt látta, amit keresett.

Maga Senkovi is hasonló problémába ütközött. Még a bolygó legrészletesebb vizuális leképezéseit is elővette; ezeket a hajó rendszerei még akkor készítették, amikor elszárguldottak mellette, hogy a vörös-narancs napot körbefékezve lelassítsanak. Egyetlen barna megakontinens, és a nagy, tintakék tenger, örvénylő felhőfoszlányok.

– Őszintén szólva ideális terepnek tűnik a terraformáláshoz...

Baltiel nem felelt erre semmit, és végül a terem minden zaja, minden zümmögés, zúgás és surrogás belesüppedt hallgatása barlangszerű csendjébe, ahogy Senkovira várt, aki úgy forgatta maga előtt az adatokat, mint valami optikai illúziót, hogy minden oldalról megvizsgálja a történetet. Előbb-utóbb Senkovi abbahagyta az adatok exoszonda-szerűen gépies olvasását, és emberi szemmel folytatta, minek következtében hamarosan ő is mély hallgatásba merült.

Olyan messzire eltávolodtak a Földtől, amennyire csak ember megtehetette, egy nemzedéknyi időn keresztül utaztak, maguk mögött hagyták politikailag szétforgácsoló bolygójukat, hogy étellel ajándékozzák meg ezt a távoli és elhagyatott világot. Csakhogy elkéstek. Az élet már ott volt.